

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou  
Spisová značka: 11C/13/2017  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817201814  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2018  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Zolotová  
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2018:8817201814.8

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Andreou Zolotovou v spore žalobcu: Ľ. I., T.. XX.XX.XXXX, U. H. Ž. XX zast. Advokátskou kanceláriou KONCOVA & PARTNERS, s.r.o. so sídlom Legionárska 7158/5, Trenčín, IČO: 47 256 907 proti žalovanému: ENDEPRO, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava, IČO: 35 805 731 zast. Advokátskou kanceláriou De minimis, spol. s r.o., so sídlom Lovinského 22, Bratislava, IČO: 36 868 949, o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, takto

### rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 524,17 EUR, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 200,- EUR ako primerané finančné zadosťučinenie, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom 1.inštancie v samostatnom uznesení.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 20.02.2017 domáhal voči žalovanému po pripustení zmeny petitu žalobného nároku vydania rozhodnutia totožného s výrokom tohto rozsudku. Žalobca so žalovaným uzatvoril Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX zo dňa 21.08.2015 (ďalej len „Zmluva“), v zmysle, ktorej žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 600,- EUR, pričom žalobca mal uhradiť žalovanému celkovú sumu nákladov tvorenú úrokom a poplatkom za garantovanú službu, pričom úrok je vo výške 23,74 % ročne, čo predstavuje sumu 90,92 EUR a poplatok za garantovanú službu vo výške 95,21 EUR. RPMN predmetnej Zmluvy je 62,21 %, pričom pri riadnom splatení dlhu predstavuje suma na úhradu sumy 786,13 EUR. Priemerná hodnota RPMN predstavuje 33,96 %, pričom žalobca mal uhradiť dlh v 60 týždenných splátkach po 13,11 EUR, poslednú 12,64 EUR. Žalobca poukázal na ust. § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, § 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka. Taktiež poukázal na ust. § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 písm. f), l) a n), § 11 ods. 1 písm. b) Zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, ust. § 53 ods. 1, 5 Obč. zákonníka. Zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. OZ zmluvou spotrebiteľskou a zároveň spotrebiteľským úverom v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V danom prípade žalovaný je právnická osoba, ktorá v čase uzavretia Zmluvy mala v predmete svojho podnikania poskytovanie spotrebiteľských úverov v neobmedzenom rozsahu ako aj poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom a žalobca je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, preto žalobca spĺňa charakteristiku spotrebiteľa podľa § 52 ods. 3 OZ. Tu je nutné poukázať aj na výšku úroku, t.j. vo výške 23,74 % ročne,

príčom podľa štatistík národnej banky Slovenska vyplýva, že v auguste 2015 bol priemerný ročný úrokom pri úveroch so splatnosťou od jedného do päť rokov roka vo výške 13,44 %/». Rovnako sa javí aj uvedená výška RPMN, že nie je správna výška zákonom vyžadovaného údaj o RPMN, nakoľko má za to, že aj so zarátaním poplatku za garantovanú službu, by bola RPMN max. vo výške 59,82 %, pričom žalovaný uvádza 62,21 %. Tzn., že žalovaný klamal a uviedol žalovaného do omylu, čo má samozrejme dosah aj na platnosť právnych úkonov. Neprimerane vysoké úroky, dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania a vzájomných vzťahov medzi občanom a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Požiadavka na neprimerané zmluvné úroky, môže za istých okolností v sebe obsahovať i skutkovú podstatu trestného činu úžery, kedy dohoda o neprimeraných úrokoch je neplatná nie len pre rozpor so zákonom, ale aj pre rozpor s dobrými mravmi (viď napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.09.2013, sp. zn. 3Co/151/2013). Ďalej je tiež zrejme, že mesačné splátky vo výške 13,11 EUR zahŕňajú splátky všetkých zložiek celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom poskytnutým Zmluvou. Zo Zmluvy jednoznačne nevyplýva, ktoré konkrétne položky nákladov sú zahrnuté do týždennej splátky. Zo Zmluvy tak nie je zrejme, aká výška splátky pripadá na splátky istiny úveru, aká na splátky úrokov, aká na prípadné iné poplatky, nie je teda ani zrejme, v akej celkovej výške sú tieto položky nákladov spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom zahrnuté v sume, ktorá podľa Zmluvy má predstavovať sumu celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Žalobca tak má za to, že minimálne z dôvodu absencie údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, nesprávne u vedenej RPMN ako aj nadhodnotenej úrokovej sadzbe, považuje sa úver za bezúročný a bezpoplatkový. Žalobca má za to, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.08.2015, v ktorej je uvedený garantovaný poplatok za službu, je podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľná a z tohto dôvodu podľa § 53 ods. 5 neplatná. K tomuto záveru treba dospieť s ohľadom na zistenú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nerovnováha je daná skutočnosťou, že táto zmluvná podmienka netýkajúca sa hlavného predmetu plnenia a odmeny za toto plnenie (odmenou je dohodnutý úrok za poskytnutie úveru) je dohodnutá jednoznačne a zjavne v neprospech žalobcu, keď za bližšie neurčené služby žalovaného musí žalobca zaplatiť poplatok vo výške 95,21 EUR, pričom tento poplatok vo svojom rozsahu takmer zodpovedá dohode o odmene za poskytnutie celého úveru (23,74% ročne), t.j. tento bližšie neidentifikovaný poplatok zdvojnásobuje výdaje žalobcu v súvislosti s poskytnutým úverom. V zmysle ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka; kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je okrem iného aj majetkový prospech získaný plnením z neplatného právneho úkonu. Nakoľko žalobca riadne uhradil všetky platby, a teda vyplatil žalovanému sumu 786,13 EUR, pričom má za to, že Zmluva je bezúročná a bezpoplatková, je žalobca toho názoru, že sa žalovaný na jeho úkor obohatil, a to vo výške 186,13 EUR. |V zmysle ustanovenia č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Má za to, že žalovaný porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa a je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie, a to najmä s ohľadom na výrazný zásah do práv žalobcu, neprimerané praktiky žalovaného pri poskytovaní úveru ako aj najmä s ohľadom na osobu žalobcu, ktorého majetkové pomery nie sú ani priemerné, jeho príjem je nízky, žalobca nemá dostatočné vzdelanie ekonomického alebo iného zamerania, na základe ktorého by si zvážil riziká pri uzatváraní Zmluvy, žalovaný svojim správaním pripravil žalobcu o značnú sumu peňažných prostriedkov, a to na základe porušenia zákonných ustanovení. Naliehavý právny záujem na určení neplatnosti časti zmluvy žalobkyňa preukazuje tým, že v súčasnej dobe existuje stav právnej neistoty, v dôsledku ktorej nie je zrejme, koľko mal žalobca žalovanému zaplatiť bez toho, aby na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. Zároveň je žalobca v zlej finančnej situácii a vyplatenie pohľadávok, na ktoré nebol povinný ho privádzajú ešte do horšej finančnej situácie.

2. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril, so žalobu nesúhlasil. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 7.9.2017 uviedol, že z textu žaloby sa zdá, že na tento prípad bola použitá len vzorová žaloba, ktorá nijako nezohľadňuje adhézne zmluvy žalovaného a ani skutkový stav tohto prípadu, inak si totiž žalovaný nedokáže vysvetliť meritórne námietky ohľadne náležitostí, ktoré predmetná zmluva jednoznačne obsahuje či venovaniu sa prítomnosti naliehavého právneho záujmu zo strany žalobu (časť VIII žaloby) a to napriek tomu, že žiadny určovací výrok nie je predmetom toho konania etc. 1. Zmluva o spotrebiteľskom úvere Žalovaný zdôrazňuje, že vždy pristupoval a pristupuje k žalobcovi ako k spotrebiteľovi. Žalovaný od počiatku svojej podnikateľskej činnosti vytvára jasné a prehľadné

zmluvné formuláre svojich adhézných zmlúv, keď v jedinom dokumente listine formátu A4 uvádza všetky zákonné náležitosti s prehľadným a zrozumiteľným členením, pričom každý zákazník (aj ten menej obozretný) si takto spracovaný zmluvný formulár dokáže ľahko a rýchlo prečítať. Je to práve žalovaný, ktorý sa vyhýba bežnému štandardu adhézných zmlúv na finančnom trhu, ktoré obsahujú desiatky strán hustého textu, často zo zákona zbytočne skopírovanými celými pasážami, ktoré práve takýmto spracovaním robia pre bežného spotrebiteľa zmluvný formulár neprehľadný a po obsahovej a rozsahovej stránke ťažko zrozumiteľný a vôbec prečítateľný. Na základe žiadosti žalobcu s ním žalovaný po splnení zákonných podmienok uzavrel dňa 21. augusta 2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 600,-EUR (ďalej len „zmluva o spotrebiteľskom úvere“). Žalobca vo svojej žalobe tvrdí, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje niektoré náležitosti, resp. že sú v rozpore so zákonom, s čím však rozhodne nemožno súhlasiť. Kvôli väčšej prehľadnosti sa k týmto jednotlivým výčitkám žalobcu postupne vyjadrí žalovaný v nasledovných častiach tohto vyjadrenia. Pokiaľ ide o úrokovú sadzbu, žalovaný uviedol, že žalobca sa mylí, keď uvádza, že úrok je cenou spotrebiteľského úveru, pretože opomína aplikáciu špeciálnej právnej úpravy § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Napriek tomu sa žalovaný osobitne vyjadrí aj k úrokovej sadzbe. Žalobca si otázku úroku predstavuje príliš jednoducho ba až tak jednoducho, že prehliada celkom zrejme skutočnosti, ktoré úplne vyvracajú správnosť celej jeho argumentácie. Priemer úrokových sadzieb zverejňovaný na webovom sídle Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) sa netýka obdobných prípadov ako je prípad žalobu, ale týka sa všetkých spotrebiteľských úverov bez výnimky. Žalobca si tiež vo svojej argumentácii vôbec neuvedomuje variabilitu spôsobov, akým sa môžu kvantifikovať úroky a to pri rovnakej úrokovej sadzbe. Uvedené je podstatné predovšetkým z toho dôvodu, že pri spotrebiteľských úveroch medzi výškou úrokovej sadzby a výhodnosťou konkrétneho spotrebiteľského úveru pre spotrebiteľa nemusí byť žiadna korelácia, keďže môže nastať napríklad situácia, že niektorý poskytovateľ má síce nižšiu úrokovú sadzbu ako žalovaný a aj napriek rovnakej dĺžke úverového vzťahu a rovnakej istine, vyberie od zákazníka viac na úroku, čo je fakt, ktorý by práve žalobca ako spotrebiteľ nemal len tak prehliadať. Žalobca porovnáva priemernú úrokovú sadzbu zverejnenú NBS s úrokovou sadzbou podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez toho, aby vôbec rozlišoval spôsoby kvantifikácie úroku pri jednotných úrokových sadzbách, čo je pre zákazníka zásadná skutočnosť, ktorá určuje koľko reálne spotrebiteľ za úrok zaplatí. Uvedený rozdiel, ktorý je absolútne rozhodujúci vyplýva z toho, že kým žalovaný má nastavený týždenný interval splátok, čím rýchlejšie klesá istina a tým aj výška úroku, tak pri štatistike NBS dochádza len k jednej splátke na konci roka. Pre lepšiu predstavivosť si žalovaný dovoľuje uviesť len fakty, ktoré vyplývajú priamo zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, že pri istine 600,-EUR a úrokovej sadzbe 23,74 % p. a. bol úrok za 60 týždňov pre žalobcu len 90,92 EUR (vid' zmluva o spotrebiteľskom úvere) a nie 163,90 EUR a to práve z dôvodu zohľadňovania klesajúcej istiny zo strany žalovaného na týždennej báze, čo štatistika NBS nezohľadňuje. Ak teda chce žalobca porovnávať dva údaje je potrebné, aby porovnával také údaje, ktoré sa rovnako získavajú čo však žalobca celkom zrejme nerobí. Ak by to totiž žalobca použil rovnakú metodiku pre určenie úrokovej sadzby akú používa NBS musel by dospieť k záveru, že ak je úrok 90,92 EUR za 60 týždňov pri 600,-EUR istiny, tak sa jedná len o 13,17 %2 p. a., čo je dokonca ešte menej ako priemer zverejnený NBS. Pre porovnanie, banky poskytujú úvery aj za vyššie úrokové sadzby (napr. C. H., Z. G. za 32,50 % ročne, príp. B. H., Z. G. za 27,50 % ročne) a aj súdna prax považuje úroky vo výške 25 % p.a. za primerané (rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co 67/2008, str. 6, dostupné na [www.justice.gov.sk](http://www.justice.gov.sk)) alebo „súdna prax považuje za primerané úroky vo výške 25,00 % ročne, resp. ak nepresahujú trojnásobok priemernej úrokovej sadzby.“ (rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 13. novembra 2014, sp. zn. 10C/127/2014). Aj podľa Najvyššieho súdu SR „Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“, čo celkom zrejme nie je tento prípad. Podľa Najvyššieho súdu SR „za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom ... treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi“ (rozsudok so sp. zn. 3 Cdo 137/2003, publikovaný v časopise Zo súdnej praxe, č. 62/2004). Ak sa teda v spoločnosti bežne akceptuje, že komerčné banky, ako aj súdna prax uznáva úrokovú sadzbu 25 % p. a. či dokonca vyššiu, nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi úroková sadzba 23,74 % p. a. pri dobe splatnosti 60 týždňov. Pritom treba zohľadniť, že úrokové sadzby žalovaného môžu, ba dokonca by mali byť mierne vyššie, pretože zohľadňujú riziko, že žalovaný nemá svoje pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nijako zabezpečené (na rozdiel od konkurenčných subjektov). Aj z týchto dôvodov žalovaný trvá na tom, že nie len odplata - cena úveru, ale aj všetky jej zložky boli dohodnuté

v súlade s platnými právnymi predpismi a dobrými mravmi. Ohľadom ceny spotrebiteľského úveru - RPMN žalobca poukázal, že ustanovenie § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch používa pre oblasť spotrebiteľských úverov terminus technicus pre označenie ceny, ktorým je spojenie „celkové náklady spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom“. Podľa tohto ustanovenia tieto náklady sú „všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou ... \1 danom prípade ide o špeciálnu právnu úpravu definujúcu odplatu za spotrebiteľský úver. Inak povedané, odplatu za spotrebiteľský úver nie je úrok ako sa mylne domnieva žalobca, ale spoločne všetky úroky, provízie, dane a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť (s výnimkou nepovinných doplnkových služieb či sankcií I). Medzi týmito zložkami odplaty za spotrebiteľský úver nerobí zákon o spotrebiteľských úveroch žiaden rozdiel. V danom prípade to znamená, že celkové náklady žalobcu, tzn. cenu spotrebiteľského úveru podľa zmluvy o úvere tvoril úrok a poplatok za garantovanú službu. Žalovaný dodáva, že hodnota RPMN nevyjadruje, že náklady so spotrebiteľským úverom podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere by boli pre žalobcu 62,21 %, pretože veličina RPMN má abstraktnú výpovednú hodnotu len z hľadiska toho, že zákazník vie z tohto údajá posúdiť len to, že úver s menšou RPMN ako je uvedená RPMN je pre neho výhodnejší a s vyššou RPMN ako je uvedená je pre neho menej výhodný z hľadiska celkových nákladov, ktoré musí zaplatiť. Výška RPMN sa vypočítava matematickým vzorcom prostredníctvom metódy numerickej aproximácie podľa prílohy č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pomocou ktorého bolo pre daný spotrebiteľský úver a celkové náklady zaň bola vypočítaná (nie určená) hodnota RPMN 62,21 % a to z údajov priamo uvedených v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Tieto matematické údaje majú výlučne informačnú povahu (viď rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Cofinoga Mérignac SA, C-264/02, ECLI:EU:C:2004:127, bod 26). Žalovaný ako prílohu k tomuto vyjadreniu príkladá 9 tabuliek, vydaných v zmysle nariadenia vlády č. 238/2008 Z. z., ktoré v minulosti slúžili ako základ pre stanovovanie maximálnej prípustnej hodnoty RPMN v spotrebiteľských úveroch. Podľa týchto tabuliek sa v rokoch 2008 až 2010 pohybovala maximálna prípustná hodnota RPMN medzi 76 % až 112,52 %. Keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola RPMN 62,21%, nemôže byť takáto RPMN v rozpore so všeobecne akceptovaným hodnotovým poriadkom, keď v rokoch 2008 až 2010 bola priamo právnymi predpismi stanovená výška RPMN až do 112,52 %. Náklady na spotrebiteľský úver dosahujúce približne polovicu zákonom povolenej výšky takýchto nákladov, jednoducho z povahy veci nemôžu odporovať dobrým mravom. Uvedený záver o primeranosti RPMN vyplýva aj z rozhodovacej činnosti súdov, ktoré RPMN až vo výške 70,38 % považujú pri nezabezpečených spotrebiteľských úveroch za primeranú („ ak bola v predmetných zmluvách RPMN 70, 38 %, nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi - právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice 11 z 19.3.2015, sp. zn. 176/73/2014). Žalobca ďalej tiež argumentuje svojimi pocitmi o tom v akej výške sa mu RPMN javí ( str . 4 druhý odsek žaloby ), keď uvádza, že je „max. vo výške 59, 82 %“ a nie 62,21 % ako je uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z uvedenej argumentácie žalobcu vyplýva (i) jednak to, že žalobca síce spochybňuje údaj o RPMN, no ani sám nevie uviesť aká presná RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere mala byť uvedená a keďže žalobca žiadny svoj výpočet o RPMN nepredložil žalovaný nemôže žalobcovi presne uviesť, kde vo svojich výpočtoch spravil chybu. Pravdepodobne to spočíva v tom, že žalobca použil len internetovú kalkulačku a nie zákonný vzorec so všetkými vstupnými údajmi uvedenými v zmluve o spotrebiteľskom úvere (nezohľadnenie poslednej nižšej splátky a pod.). Okrem toho je celá táto argumentácia žalobcu aj úplne zbytočná, pretože nesprávne uvedenie RPMN v prospech spotrebiteľa (t. j. uvedenie vyššej RPMN ako v skutočnosti je) nespôsobuje žiadny právny následok, pretože spotrebiteľovi to nijako neuškodilo a na danú chybu doplatil len dodávateľ keď hlavný komparatívny údaj ohľadne ceny jeho produktov uvádzal vyššie ako v skutočnosti bol. Právna úprava postihuje sankciou v podobe bezúročnosti a bez poplatkovosti len prípad, ak by v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola uvedené nižšia RPMN ako v skutočnosti je, t. j. v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na to, že uvedené netvrdí ani samotný žalobca je bezpredmetné sa touto argumentáciou žalobcu, postavenej bez akejkoľvek zákonnej opory a zmyslu, ďalej vôbec venovať. Ohľadom odplaty poukázal na ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ust. § 1a ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z. z., ust. § 1 ods. 4 nariadenia č. 87/1995 Z. z. Osobitným predpisom v zmysle citovaného § 1 ods. 4 nariadenia č. 87/1995 Z. z. je §21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s §2 vyhlášky Ministerstva financií SR č. 289/2010 Z. z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery v znení neskorších predpisov. Uvedeným postupom stanovilo Ministerstvo financií SR najvyššiu prípustnú odplatu pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo výške 27 % (tabuľka „Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 2. štvrtrok 2015“, obdobným úverom je typ „ ostatné spotrebiteľské úvery“ nad 1 rok do 5 rokov vrátane); odplata vypočítaná pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 nariadenia č. 87/1995 Z. z. (odplata sa vyjadruje v % prepočítava sa na rok) pritom predstavuje 26,96 %.

teda nepresiahla najvyššiu prípustnú odplatu. Ohľadom termín konečnej splatnosti uviedol, že podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V súvislosti s termínom konečnej splatnosti sa v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádza, je „termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60 týždňa po dni uzavretia Zmluvy.“ Z uvedeného je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje presný a nezameniteľný jeden deň, kedy dôjde ku konečnej splatnosti predmetného spotrebiteľského úveru, ak si bude žalobca plniť svoje povinnosti presne podľa zmluvy o úvere (čo sa nestalo) a nesplatí úver predčasne alebo s omeškaním. To znamená, že zmluva o úvere obsahuje konkrétny jeden deň konečnej splatnosti, presne tak ako to vyžaduje aj právna úprava. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských nevyžaduje, na rozdiel od iných ustanovení týchto zákonov, uvedenie dátumu ako to tvrdí žalobca, ale vyžaduje len uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru, argumentum ex dicto. V slovenskom jazyku pritom nie sú pojmy „termín“ a „dátum“ synonymami (viď Krátky slovník slovenského jazyka. 4. dopl. a upr. vyd. Bratislava: Veda 2003.985 s.), čo vyplýva priamo ai zo zákona o spotrebiteľských úveroch, keď zákonodarca používa tieto pojmy odlišne v rovnakom právnom predpise. Právna úprava, vrátane § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch nestanovuje presný formát pre naplnenie tejto zákonnej náležitosti, no vzhľadom na nevyhnutnú všeobecnú požiadavku určitosť právnych úkonov je podľa žalovaného potrebné vychádzať z toho, že aj splnenie tejto zákonnej náležitosti musí byť určité a to v podobe presného určenia času. Vzhľadom na nastavenie produktov u žalovaného (týždenné splátky), preferencie jeho zákazníkov ako aj snahu žalovaného o jasnosť, prehľadnosť a dobrú čitateľnosť jeho zmlúv a to tak po obsahovej ako aj formálnej stránke, zvolil žalovaný formát vyjadrenia konečnej splatnosti ako konkrétny jeden nezameniteľný deň, určený aj pomocou týždňov, podľa toho ako dlho si zákazník želá predmetný úver splácať. Je to rovnako určité ako napríklad výplatný termín ako náležitosť pracovnej zmluvy podľa zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce, kde sa presný deň výplaty na území Slovenskej republiky stanovuje pomocou mesiacov, napríklad ako 15. deň nasledujúceho kalendárneho mesiaca, pričom napríklad vo Veľkej Británii, odkiaľ pochádza podnikateľský model žalovaného, je oveľa bežnejšie používanie počítania času cez týždne ako mesiace. Bez ohľadu na to je však zrejmé, že žalovaný v zmluve o úvere uviedol termín konečnej splatnosti, resp. konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru v presnom časovom formáte, pričom žalovaný vzhľadom na absenciu presného zákonného určenia zvolil formát tohto vyjadrenia, ktorý je podľa jeho skúseností pre jeho zákazníkov najvhodnejší pre pochopenie, predstavu aj zapamätanie, pričom aj samotný Súdny dvor Európskej únie konštatoval v rozsudku vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016, je „nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátky spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum“ Ak by totiž zákonodarca chcel, aby konečná splatnosť spotrebiteľského úveru mala byť uvedená jedine a len dátumom, tak by to tak aj v právnom predpise danej zákonnej náležitosti vyjadril. Vzhľadom na to, že tomu tak však nie je, tak je podľa žalovaného zrejmé, že možnosti vyjadrenia konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie sú totožné len s vyjadrením pomocou dátumu. Zároveň však treba tiež poznamenať, že žalovaný nezískava žiadnu výhodu, profit či akúkoľvek úsporu s tým, aký spôsob tohto vyjadrenia zákonnej náležitosti zvolí vo svojich adhézných zmluvách, pričom rovnaké platí aj naopak, že bez ohľadu na zvolený formát vyjadrenia konkrétneho časového údaju týkajúceho sa termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ten nie je spôsobilý nijako znevýhodniť, poškodiť či akokoľvek ukrátiť spotrebiteľa na jeho právach. Práve naopak, pretože adhézne zmluvy žalovaného sú naformulované tak, aby každý zákazník žalovaného presne vedel nie len koľko celkovo zaplatí za spotrebiteľský úver, ale aj to ako často a v akej výške má jednotlivé splátky uhrádzať a kedy jeho záväzkový vzťah so žalovaným skončí. Argumentácia žalobcu je tiež v rozpore s európskou právnou úpravou, pretože smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48/ES"), na rozdiel od predchádzajúcej smernice Rady 87/102/EHS, zavádza tzv. maximálnu harmonizáciu, čiže požiadavku na prijatie takej vnútroštátnej právnej úpravy, od ktorej sa nemožno odchyliť, čo má za následok, že výklad tohto ustanovenia tak, ako ho prezentuje žalobca tiež neobstojí. Ustanovenie Čl. 10 smernice 2008/48/ES pritom veľmi presne stanovuje, aké náležitosti má mať zmluva o spotrebiteľskom úvere, pričom toto ustanovenie neuvádza žiadnu vytykanú požiadavku na náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere akú podľa žalobcu údajne stanovuje § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Inak povedané, Čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES nie je doslovne premietnutý do § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom Čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES má priamy účinok a je potrebné dať prednosť aplikovaniu Čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES namiesto extenzívneho žalobcovho výkladu § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon o spotrebiteľských úveroch je potrebné vždy aplikovať v súlade so smernicou 2008/48/

ES a to aj s poukazom na názor Súdneho dvora: „pokiaľ ide o úlohu vnútroštátneho súdu v konaní medzi súkromnoprávnymi subjektmi, v ktorom sa zdá, že dotknutá vnútroštátna právna úprava je nezlučiteľná s právom Únie, Súdny dvor rozhodol, že je úlohou vnútroštátnych súdov zaručiť súdnu ochranu vyplývajúcu pre osoby podliehajúce súdnej právomoci z ustanovení práva Únie a zabezpečiť jej uplatnenie v celom rozsahu" ( rozsudok Seda Küçükdeveci, 6555/07, bod 45 ). S poukazom aj na príkladno vybrané jazykové verzie smernice 2008/48/ES je zrejmé, že výklad žalovaného je plne v súlade aj so smernicou 2008/48/ES a to nie len s jej slovenskou jazykovou mutáciou. Poukazujúc na znenia jednotlivých jazykových verzii smernice 2008/48/ES je zrejmé, že žiadna požiadavka pre dátum ako vyjadrenie termínu konečnej splatnosti neexistuje, dokonca predmetná právna úprava stanovuje len nasledovnú požiadavku, ktorou sa treba riadiť: Rovnaké stanovisko k výkladu smernice 2008/48/ES z hľadiska súladu s vnútroštátnou právnou úpravou zastávajú aj Európska komisia, Slovenská republika a Nemecká spolková republika, ako ai generálna advokátka Súdneho dvora Eleanor Sharpston, ktoré boli prezentované v konaní pred Súdnym dvorom vedenom pod sp. zn. C-42/15 (Credit Slovakia, a.s. proti Klára Bíroová). Argumentácia žalobcu je aj v tejto časti nelogická, keďže pojem termín žalobca bez akéhokoľvek vysvetlenia stotožňuje s pojmom dátum a to napriek tomu, že zákon o spotrebiteľských úveroch tieto pojmy rozlišuje. Ak by totiž zákonodarca chcel, aby konečná splatnosť spotrebiteľského úveru mala byť uvedená jedine a len dátumom, tak by to tak aj v právnom predpise danej zákonnej náležitosti vyjadril. Vzhľadom na to, že tomu tak však nie je, tak je podľa žalovaného zrejmé, že možnosti vyjadrenia konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie sú totožné len s vyjadrením pomocou dátumu. Žalovaný plne rešpektuje povinnosť určitosti pri právnych úkonoch, vrátane náležitosti pri termíne konečnej splatnosti, ale podľa žalovaného je použitie rovnakého spôsobu vyjadrenia ako je to bežné napr. pri výplatnom termíne, dostatočné, zrozumiteľné a absolútne presné. V tejto súvislosti by si žalovaný dovolil použiť slová mnohých sudcom, s ktorými sa pri takýchto námietkach často žalovaný stretáva a to, že každý vie, že týždeň má 7 dní a rovnako tak každý vie, koľko je to 60 týždňov a aj preto argument o neuvedení termínu konečnej splatnosti neobstojí. Ohľadom splátok úveru uviedol, že podľa § 9 ods. 2 písm. 1) zákona o spotrebiteľských úveroch "Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Žalovaný nerozumie ani týmto námietkam žalobcu, keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere jednoznačne obsahuje aj tieto náležitosti, keďže sa v nej jasne uvádza, že (i) výška úveru je 600,-EUR, (ii) úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou 23,74 % p. a. ako aj jej finančnou kvantifikáciou, ktorá predstavuje 90,92 EUR, (iii) výška jediného poplatku, t. j. poplatku za garantovanú službu je 95,21 EUR, (iv) celková dlžná suma, ktorú má zákazník na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovanému vrátiť a ktorá je tvorená súčtom úveru a celkových nákladov je 786,13 EUR, (vi) počet splátok, ktorými zákazník splatí celkovú dlžnú sumu je 60 týždenných splátok a (vii) výška jednotlivých týždenných splátok od prvej po predposlednú je 13,21 EUR a výška poslednej splátky je vo výške 12,64 EUR. Žalobca si predmetné ustanovenie očividne nesprávne právne vyložil a to tak, že uvedené ustanovenie vyžaduje uvedenie konkrétneho „rozpisu“ každej jednotlivej splátky na úrok, istinu a ostatné prípadné náklady. Takýto „rozpis“ sa totiž poskytuje iba v prípadoch definovaných v §9 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. ak sa zmluvné strany dohodnú na amortizácií istiny, pričom v takom prípade platí, že zákazník má právo požiadať o vydanie amortizačnej tabuľky podľa § 9 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom amortizačná tabuľka „ uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovvej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady; ...". Rovnaké stanovisko v súvislosti s touto náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako uvádza žalovaný zastal celkom jednoznačne aj Súdny dvor EÚ v rozsudku z 9. novembra 2016 vo veci Home Credit Slovakia, a.s., C-42/15, v ktorom poskytol nasledovný výklad práva EÚ, ktorým sú vnútroštátne súdy viazané pri výklade vnútroštátnych noriem a ktorým sa definitívne ustálila nejednotná aplikačná prax slovenských súdov. Za uvedeného skutkového stavu žalovaný zastáva názor, že je absolútne dostatočné, ak zmluva o spotrebiteľských úveroch obsahuje vyčíslenie istiny, úroku a poplatku a zároveň určuje počet, výšku a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka žalovanému splatiť. Takýto záver okrem Súdneho dvora Európskej únie potvrdzujú aj vnútroštátne rozhodnutia podľa ktorých „ustanovenie v znení „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nemožno vykladať tak, že by dodávateľ v rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere musel samostatne uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, samostatne výšku, počet a termíny splátok úrokov a samostatne výšku počet a termíny splátok iných poplatkov" ( napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. septembra 2012, sp. zn.

1760/151/2012), rovnako ako aj závery opakovaných kontrol orgánov dozoru (SO! a NBS), či súdne rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré už v desiatkach prípadov posudzovali práve adhéznym zmluvy o spotrebiteľskom úvere používané žalovaným a aj napriek námietkam iných žalobcov týkajúcich sa aj náležitosti § 9 ods. 2 písm. 1) [predtým písm. k)] zákona o spotrebiteľských úveroch, nikdy nebolo žalovanému vytknuté nesplnenie takejto zákonnej náležitosti. V súvislosti so žalobnou argumentáciou by si žalovaný aj v tejto časti dovolil poukázať na pravidlá formálnej logiky, ktoré žalobca ani pri tejto svojej argumentácii nedodržiaval. Žalobca totiž uvádza, že absentuje rozčlenenie výšky splátky na istinu, úroky a poplatky. Ak by však žalovaný (resp. akýkoľvek poskytovateľ spotrebiteľských úverov) postupoval tak ako to žiada žalobca, nie je zrejmé, na základe akého zákonného ustanovenia by spotrebiteľ vlastne vedel aká vysoká je jeho celková (mesačná či týždenná) splátka spotrebiteľského úveru, pričom ani jednoduché sčítanie dielčích splátok istiny, úroku a poplatku by spotrebiteľovi tiež nijako nepomohlo, pretože v jednotlivých prípadoch by spotrebiteľ mohol platiť aj provízie či dane (hoc to nie je prípad u žalovaného) ako to vyplýva z vymedzenia celkových nákladov u spotrebiteľských úveroch podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch („celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu“). Žalobca teda náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. 1) [predtým písm. k)] vykladá tak, že spotrebiteľ musí vedieť aká časť jeho splátky ide na istinu, aká na úrok a aká na poplatok, no takýmto absurdným doslovným formalistickým výkladom vyčerpá žalobca celú túto zákonnú náležitosť, no nedozvedel 1 by sa vôbec aká časť splátky má pripadať na províziu či aká časť splátky má pripadať na prípadnú daň a tiež sa vôbec nedozvie aká má byť vlastne jeho celková splátka - čo je absolútne zásadné, pričom mu v tom vzhladom na dve neznáme nepomôže ani jednoduchý súčet, o ktorom vlastne sám žalobca tvrdí, no už pri inej zákonnej náležitosti (termín konečnej splatnosti), že spotrebiteľ nemôže ani počítať údaje prostredníctvom matematických operácií. Inými slovami, žalobca vlastne chce, aby nevedel, v akej výške má zaplatiť splátku spotrebiteľského úveru, čo je absurdné. Z uvedeného je podľa žalovaného zrejmé, že výklad žalobcu, ktorým sa len účelovo snaží z odplatnej zmluvy spraviť zmluvu bezodplatnú, napriek jasnému prejavu vôle oboch zmluvných strán je absurdný a pre akúkoľvek ochranu spotrebiteľov nepoužiteľný. Naopak právna úprava priamo počíta sa záujmom spotrebiteľa poznať rozpis jednotlivých splátok a preto sú poskytovatelia spotrebiteľských úverov (t. j. aj žalovaný) povinný kedykoľvek a bezodplatne poskytovať svojim zákazníkom amortizačnú tabuľku, kde sú všetky tieto údaje presne a detailne uvedené. Iný význam amortizačnej tabuľke pripísať jednoducho nemožno. Okrem toho žalovaný považuje aj dôvody o termíne konečnej splatnosti a splátkach úveru namietané žalobcom, ktoré by mali spôsobovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť, za bagatelné z hľadiska vôle zmluvných strán a ako dôvod pre bezodplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemôžu obstáť. Zároveň výklad žalobcu je tiež ďaleko za hranicou formálnosti, čo je neprípustné. Už totiž len „prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru znamená porušenie základných práv“ (nález Ústavného súdu SR z 3.10.2012, sp. zn. 1. ÚS 164/2012). Podľa Ústavného súdu SR sa totiž porušenia základných práv dopustí súd vtedy, ak formalistickým výkladom podústavného práva odoprie autonómny prejav vôle zmluvných strán dôsledky, ktoré zmluvné strany takým prejavom zamýšľali vyvolať vo svojej právnej sfére“ (nález sp. zn. 1. ÚS 242/07). Za vyššie uvedenej situácie sa žalovanému javí zrejmé, že zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere riadne splnené. Ohľadom poplatku za garantovanú službu uviedol, že nerozumie ani námietkam žalobcu o nešpecifikovaní predmetu garantovanej služby, keďže v zmluvách o spotrebiteľskom úvere je tento predmet presne a jasne špecifikovaný a to priamo v bode 4. Napriek tomu, že súdy môžu určiť vo výroku neprijateľnosť podmienky aj bez návrhu, nie je to ich povinnosťou a preto nemožno automaticky vyvodiť, že ak súd v právoplatnom rozsudku, ktorý sa týka adhéznej zmluvy takúto podmienku neurčil, tak v nej nie je, avšak v právoplatnom rozsudku Okresného súdu Martin zo dňa 19. januára 2015, sp. zn. 156/244/2014 súd už posúdil právnu otázku ohľadne (ne)prijateľnosti poplatku za garantovanú službu v adhézných zmluvách o spotrebiteľskom úvere používaných žalovaným, pričom súd túto žalobu zamietol z meritórnych dôvodov, keď konštatoval, že predmet garantovanej služby nie je neprijateľnou podmienkou z dôvodu, že poplatok za garantovanú službu nie je "nárokom, ktorý by veriteľ poskytujúci peňažné prostriedky ako úver vo vzťahu k dlžníkovi nemohol požadovať." Vzhľadom na precedenčný charakter posudzovania zmluvných podmienok ohľadne ich (ne)prijateľnosti (zbierka stanovísk NS a súdov SR 1/2015, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. októbra 2014 sp. zn. 3 Cdo 446/2013) je vzhľadom na právoplatný rozsudok Okresného súdu Martin, sp. zn. 15C/244/2014 zrejmé, že poplatok za garantovanú službu nie je neprijateľnou podmienkou. Poplatok za garantovanú službu je prípustným a zákonom dovoleným poplatkom, pretože ho predpokladá aj § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj Čl. 3 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v platnom

znení (ďalej len „smernica 2008/48/ES“). Súdny dvor EÚ pritom k uvedenému ustanoveniu judikoval , že „ táto smernica neobsahuje hmotnoprávne pravidlá týkajúce sa typov poplatkov, ktoré môže veriteľ vyberať (rozsudok z 12. júla 2012, vec C-602/10, SC Volksbank România SA, bod 65). Je teda zrejmé, že ani samotná smernica 2008/48/ES nestanovuje žiadne obmedzenia čo sa týka druhov, rozsahu alebo kvality poplatkov, ktoré môže veriteľ vyberať v rámci poskytovania spotrebiteľských úverov. Zároveň si žalovaný dovoľuje uviesť, že § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka limitoval najvyššiu prípustnú odplatu pri spotrebiteľských úveroch, ktorá nebola v zmluve o spotrebiteľskom úvere prekročená, čo mimochodom nerozporuje ani samotný žalobca, keďže v tomto smere ani nepredložil jediný relevantný dôkaz z čoho vyplýva, že ak všeobecne záväzný právny predpis umožňoval uzatvárať spotrebiteľské úverové zmluvy do určitej maximálnej výšky odplaty, tak nemôžu byť z povahy veci v rozpore s dobrými mravmi či inými právnymi predpismi také náklady úveru, ktoré tento limit neprekročia a zároveň z toho vyplýva, že ak všetky náklady z oboch zmlúv o spotrebiteľskom úvere spoločne tento limit neprekročili, tak je zrejmé, že tento limit nemohol prekročiť ani ktorýkoľvek z ich dielčích nákladov posudzovaný osve. Ohľadom bezdôvodného obohatenia poukázal na ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný nikdy neprijal od nijakého svojho zákazníka žiadne plnenie, ktoré by nezodpovedalo ich vzájomnej písomnej dohode a teda relevantnému právnemu titulu, čím je vylúčené, že by sa žalovaný mohol bezdôvodne obohatiť. Súčasne zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky zákonné náležitosti a je plne v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, čím je tiež vylúčené, že by sa žalovaný mohol akokoľvek bezdôvodne obohatiť na úkor žalobcu. Ohľadom primeraného finančného zadosťučinenia poukázal na ust § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov ( ďalej len „ zákon o ochrane spotrebiteľa “), „ Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má práva na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Okrem toho, že výška žalobcom požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia presahuje samotnú výšku bezdôvodného obohatenia uplatňovanú žalobcom v tomto konaní a to bez akéhokoľvek vecného zdôvodnenia, podstatné v tejto časti je to, že napriek tomu, že žalovaný neporušil žiadne práva ani povinnosti žalobcu, dovoľuje si poznamenať, že žaloba ie v časti primeraného finančného zadosťučinenia podaná celkom zrejme predčasne, keďže podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona o ochrane spotrebiteľa má na primerané finančné zadosťučinenie právo len osoba, ktorá na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom. Čo však celkom zrejme nie je tento prípad, keďže žalobca žiadne porušenie práv či povinností zo strany žalovaného voči svojej osobe v čase podania žaloby a ani do dnes na súde úspešne neuplatnil, čiže žiadne takéto právo ani len teoreticky nemôže žalobcovi v tomto čase prislúchať. Zhrnutie - na základe uvedeného má žalovaný za to, že jeho adhézne zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú plne v súlade s právnou úpravou. Tento záver potvrdzujú aj opakované rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré už riešili obdobné návrhy zo strany iných žalobcov a ktoré žalovaný prekladá okresnému súdu, 9 vrátane najnovších rozsudkov žalovaného z roku 2017 vo veciach vedených či už na OS Veľký Krtíš pod sp. zn. 10Csp/47/2016, sp. zn. 12Csp/286/2016 či sp. zn. 10(sp/62/2016, OS Zvolen pod sp. zn. 12C/98/2016 alebo na KS v Trenčíne pod sp. zn. 1760/339/2015, na OS Poprad pod sp. zn. 20Csp/75/2016 či sp. zn. 20Csp/74/2016 alebo na OS Košice 11 pod sp. zn. 41Csp/72/2016, OS Michalovce pod sp. zn. 8Csp/112/2016 či OS Prešov pod sp. zn. 9Csp/137/2016 alebo 11Csp/153/2016. Správnosť týchto záverov žalovaného potvrdzuje aj tá skutočnosť, že NBS na základe zákona č. 35/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o spotrebiteľských úveroch, vydala žalovanému ako prvému subjektu na slovenskom trhu dňa 28. Augusta 2015 povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a to na základe mimoriadne dôkladného rozboru zmlúv, ako aj všetkých procesov žalovaného pri poskytovaní spotrebiteľských úverov, čo by nebolo možné, ak by jeho adhézne zmluvy boli neplatné či neobsahovali akúkoľvek zákonnú náležitosť.

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a jej prílohami, a to zmluvou o spotrebiteľskom úvere z 21.08.2015, potvrdením o prevzatí hotovosti, vyjadrením k žalobe zo dňa 07.09.2017, vyjadrením žalobcu zo dňa 06.12.2017, potvrdením zo dňa 18.05.2017 o doplatení pôžičky, dohodou o službe komfort na čl. 53-54, vyjadrením žalovaného zo dňa 08.03.2018, podaním žalobcu zo dňa 14.12.2016 -zaslanej zmluvy žalobcovi, plnomocenstvom, dohodou o poskytovaní právnych služieb na čl.134-135, výpisom z obchodného registra žalovaného, vyjadrením žalobcu zo dňa 16.05.2018 vrátane príloh, originálmi listín nachádzajúcich sa v prílohovej obálke, a to originálom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, originálom potvrdenia o doplatení, originálom zmluvy o poskytnutí služby komfort, predzmluvným formulárom, vyhlásením ku karte, rozhodcovskou zmluvou a výsluchom žalobcu.

4. Na základe uvedeného zistil nasledovný skutkový stav:

5. V danej právnej veci súd zistil, že žalovaný a žalobca ako klient uzavreli dňa 21.08.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 600 eur.

6. Podľa obsahu zmluvy medzi stranami sporu bol dohodnutý úrok 23,74% ročne. Zároveň v zmluve bolo uvedené, že táto predstavuje sumu 90,92 eur a bol tiež dohodnutý nejaký poplatok za garantovanú službu pevnou sumou vo výške 95,21 eur. Po prepočte súd zistil, že vyčíslený úrok nekorešponduje s uvedeným percentom. Úrok vo výške 23,74% predstavuje sumu 142,44 eur. Úver bol poskytnutý na dobu 60 týždňov. V zmluve je ďalej uvedené, že bola dohodnutá ešte nejaká ďalšia odplata podľa ust. § 53 ods. 6 OZ za garantovanú službu (čo má zahŕňať úrok a poplatok) v sume 186,13 eur. Prvá splátka až predposledná splátka je vo výške 13,11 eur a posledná je vo výške 12,64 EUR. Termín splatnosti je siedmy deň 60 týždňa. Prvá splatná do 7 dní odo dňa pripísania celej čiastky úveru na účet určený zákazníkom alebo na účet predplatennej karty. pre účely zmluvy sa má prioritne za to, že suma pôžičky bude pripísaná 7. kalendárneho dňa od podpisu zmluvy. Splatnosť každej splátky nastane 7. kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Zákazník spláca splátky v ktorejkoľvek banke alebo pobočke banky, vkladom alebo prevodom na účet Providentu. Splátka sa považuje za uhradenú dňom jej pripísania na bankový účet Providentu.

7. Z potvrdenia na čl. 6 vyplýva, že od žalobcu žalovaný prijal dňa 10.10.2016 sumu 144,61 eur.

8. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 6.12.2017 k vyjadreniu žalovaného uviedol, že z vyjadrenia žalovaného k podanej žalobe je zrejma snaha navodiť, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo 21.08.2015 (ďalej len „Zmluva“) je právne bezvadným právnym dokumentom. Svoje presvedčenie odvodzuje predovšetkým svojou interpretáciou zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon“), interpretáciou záväznosti Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) pre konajúci súd a interpretáciou záväznosti Rozsudku tretej komory Súdneho dvora z 9. novembra 2016 sp. zn. C-42/15 (Home Credit Slovakia, a. s. proti Klára Bíroová) (ďalej len „Rozsudok C-42/15“) v prejednávanej spore. Žalovaný sa i dĺžkou svojho vyjadrenia citujúc viacero rozhodnutí súdov, či ponúknutím jazykových výkladov, alebo podporou ekonomických analýz snaží spochybníť uplatnené nároky žalobcu. V tejto súvislosti však poukazujú na zásadu iura novit curia (súd pozná právo). V prvom rade poukazujú na to, že podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám; ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ z 26. februára 1986, Marshall, samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno odvolávať. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. júna 2013 č. 5Cdo 5/2013). V Rozsudku C-42/15 Súdny dvor EÚ citoval z odôvodnenia Smernice pod bodom (9) a (30), že (9) Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. (30) Táto smernica neupravuje otázky zmluvného práva, ktoré sa týkajú platnosti zmlúv o úvere. Členské štáty preto môžu v tejto oblasti zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v súlade s právom Spoločenstva. Slovenská republika prijala zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý teda zjavne nie je (a ani nemôže) byť v rozpore so Smernicou. V nadväznosti na uvedené tvrdenia žalovaného o tom, že Zmluva obsahuje všetky ustanovenia tak, ako mu to ukladá Smernica teda neobstoja, nakoľko náš zákonodarca vo svojej podrobnejšej úprave (t.j. v Zákone) vyjadril, čo považuje za náležitosti takejto Zmluvy. Podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie má Súdny dvor Európskej únie právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/výkladu zmlúv; b/platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie. Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. júna 2013 č. 5Cdo 5/2013). Z uvedeného nevidíme právny základ aplikácie rozhodnutia (Rozsudok C-42/15) prejudiciálneho konania, ktorý návrh podal Okresný súd Dunajská Streda rozhodnutím z 19. Decembra 2014 Súdnemu dvoru 2. februára 2015 v konaní Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíroovej. Na podporu tvrdení predložil rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica pod číslom 5Csp/31/2017, kde sa s uvedenou problematikou súd

vysporiadal pod bodom 22 takto: „Naviac súd udáva, že v citovanom rozsudku SDEÚ vo veci Home Credit c/a Klára Bíróová zo dňa 09.11.2016 pod č. C 42/15 sa riešila otázka výkladu niektorých článkov Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, pričom tejto Smernici nemožno priznať v danom prípade priamy účinok (a ani nepriamy účinok - viď rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 31.03.2016, sp. zn. 20Co/50/2015), keďže súd rozhoduje o spore veriteľa a spotrebiteľa, teda o spore jednotlivcov. Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, ktorý poskytujú len vnútroštátne súdy.“ Taktiež priložili rozhodnutie Okresného súdu v Lučenci pod číslom 21Csp/123/2017, kde sa zaoberá aplikáciou rozsudku sp. zn. C-42/15 pod bodom 33., 34. a 35.: „Navyše sa súd domnieva, že aplikovať uvedený rozsudok sp. zn. C-42/15 neprichádza do úvahy....“ zmysle uvedeného žalobca nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného uvedenými v jeho vyjadrení zo dňa 07.09.2017, tieto považuje za bezpredmetné v danom spore, na podanej žalobe naďalej trvá a k jednotlivým bodom vyjadrenia žalovaného uviedli nasledovné, že zotrávajú na svojich tvrdeniach obsiahnutých v žalobe a naviac na základe vyjadrenia žalovaného uvádzame, nasledovné: Žalobca má za to, že v danom prípade je potrebné aplikovať výklad, že spotrebiteľská zmluva sa musí vykladať v súlade s požiadavkou zákona vyslovenou v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinným v čase uzavretia Zmluvy. Na podporu tvrdenia poukazujú na už uvedené rozhodnutie Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 21Csp/123/2017 zo dňa 04.09.2017, ktorý pod bodom 34. a 35. uvádza: „... Teda nestačí, že Smernica hovorí niečo iné ako zákon, že Súdny dvor EÚ v Rozsudku C-42/15 uviedol, že Smernica sa má vykladať tak alebo onak, musí to byť vnútroštátny súd, ktorý musí skúmať, či môže podľa vnútroštátnych výkladových metód vykladať vnútroštátne právo (zákon) eurokonformne. Vnútroštátne súdy v konštantnej judikatúre potvrdennej Najvyšším súdom SR potvrdili, že výklad zákona je taký, že sa vyžadujú náležitosti stanovené zákonom č. 129/2010 Z.z. ....Pojem právnej istoty značí, že každý môže legitímne očakávať, že jeho sporu bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. K ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít pri rozhodovaní súdov pritom patril výklad, že spotrebiteľská zmluva sa musí vykladať v súlade s požiadavkou zákona vyslovenou v § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z...“ K termínu konečnej splatnosti uvádzame, že termín konečnej splatnosti musí byť vyjadrený konkrétnym dátumom a nie len udalosťou závislou od vôle zmluvnej strany. Termín konečnej splatnosti vyjadrený v zmluve ako siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia Zmluvy považujú za neurčitý v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukazujú na ustálenú rozhodovaciu činnosť súdov, podľa ktorej je jednoznačne dané, že náležitosť „termín konečnej splatnosti“ má byť bezpochyby uvedený vo forme presný dátum - deň, mesiac, rok (termín konečnej splatnosti úveru nemožno vyvodzovať iba z celkového počtu splátok, úveru, ktoré by mali byť zaplatené) (Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č. 15Co/139/2016 z 20. apríla 2016). V ďalšom rozhodnutí je ustálené, že s poukazom na znenie týchto zákonných ustanovení (§ 9 ods. 2 písm. f) a k)) nie je rozhodujúce, že z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere by bolo možné dátum konečnej splatnosti vypočítať, keďže zákonodarcu v citovanom ustanovení výslovne vyžaduje, aby zmluva obsahovala konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, čo v danom prípade splnené nebolo (Rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. 24Co/510/2015 z 01. júna 2016). Rozpis splátok naďalej považujú za obligatórnu náležitosť Zmluvy. Žalovaný síce poukazuje na to, že Zmluva obsahuje, koľko uhradí celkovo na úroky a koľko na poplatkov za garantovanú službu, avšak majú za to, že takýto rozpis absentuje pri uvedení mesačnej splátky. Z odôvodnenia uvádzaného rozhodnutia Krajského súdu v Trnave vyplýva, že nerozčlenenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky nemožno byť považované za splnenie povinnosti, ktorá *expressis verbis* vyplývala z cit. ust. zákona o spotrebiteľských úveroch. Taktiež uvedený právny názor potvrdil Krajský súd Nitra sp. zn. 5Co/120/2016 zo dňa 29.03.2017, ktorý pod bodom 2. uviedol, že „Úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k/. Zmluva o úvere neobsahuje konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia...“ ako aj Krajský súd v Trenčíne v aktuálnom rozhodnutí sp. zn. 4Co/395/2016-63 zo dňa 31.08.2017, ktorý pod bodom 11. uviedol, že „K námietkam žalovaného, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z., teda aj správne určenú splátku a údaj o konečnej splatnosti úveru uvádza, že súdy vo svojej súdnej praxi došli k záveru, že výklad zákona je taký, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky úveru, splátky poplatkov a splátky úrokov, vychádzajúc z jazykového výkladu zákona. Z uvedeného dôvodu, už táto skutočnosť je samo o sebe postačujúca pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.“ Žalobca naďalej trvá na tom, že Zmluva obsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach

zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (tzv. neprijateľné podmienky) podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), postihnuté sankciou neplatnosti podľa § 53 ods. 6 OZ. V tomto prípade je Zmluva spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalovaný ako dodávateľ a žalobca ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy bol daný žalovaným bez možnosti žalobcu privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Majú za to, že nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí. Pokiaľ ide o poplatok za garantovanú službu zo Zmluvy v sume 95,21 Eur, ktorý bol stanovený pevnou sumou, bol jednorazovým poplatkom, ktorého splácanie sa realizovalo v splátkach spolu so splácaním úroku, pravdepodobne z dôvodu zníženia jednorazovej záťaže pre zákazníka, v Zmluve nie je podrobnejšie uvedené, akého druhu náklady tento poplatok kryje. Výška poplatku vo svojom rozsahu takmer zodpovedá dohode o úrokoch vo výške 23,74%, resp. ju prevyšuje. Ak by aj žalobca ako subjekt podnikajúci na trhu poskytovania úverov spotrebiteľom uplatňoval, resp. si nárokoval v súvislosti s tým poplatky, táto suma nemôže byť sumou spôsobujúcou, že dôjde k stavu predpokladanému v ustanovení § 53 OZ. Ako vyplýva zo Zmluvy úrok, ktorý mal žalobca ako dlžník z poskytnutej istiny uhradiť, predstavoval sumu 90,92 Eur, správa úveru už stála 95,21 Eur. Za takýchto okolností sa možno domnievať, že žalovanému sa poskytovať úvery neoplatí, pretože odmena za jeho poskytnutie (úrok) je nižšia ako náklady spojené s jeho správou, čo by platilo v prípade, že suma 95,21 Eur odráža skutočné náklady a nie je iba sumou fiktívnou. Majú teda za to, že výška poplatku je neprimeraná a v konečnom dôsledku spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a preto dojednanie o úhrade poplatku je neprijateľnou podmienkou podľa § 53 OZ. Je logické, že žalovaný ako podnikateľ má výdavky spojené so správou úverov ako aj jeho ďalšou činnosťou, no nemôže celé toto bremeno preniesť na spotrebiteľa, ktorému úver poskytne. Žalobca považuje dojednanie ohľadne poplatku za garantovanú službu za neplatné s poukazom na ust. § 53 OZ. K výške bezdôvodného obohatenia uviedli, že žalovaný zaslal žalobcovi Potvrdenie o doplatení pôžičky zo dňa 18.05.2017, podľa ktorého na pôžičku č. XXXXXXXXXX žalobca uhradil sumu vo výške 1 124,17 eur. V nadväznosti na uvedenú skutočnosť podali návrh na zmenu žalobného petitu v časti vydania bezdôvodného obohatenia takto: „Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, a to vo výške 524,17 eur v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“ K námietke žalovaného ohľadne predčasne žalovanému nároku na primerané finančné zadostučinenie uviedli, že z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že spotrebiteľ má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá, ak si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti, nie ak mu bolo právoplatne konštatované porušenie práva alebo povinnosti. Práve v tomto konaní si žalobca spotrebiteľ uplatňuje porušenie svojich práv, a preto priznanie finančného zadostučinenia, ak súd zistí porušenie jej práv, má oporu v zákone. Podľa žalobcu je nepochybné, že žalovaný porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa tým, že vopred pripravil zmluvu nesúladnú s právnymi predpismi (konkrétne pochybnosti sú uvedené v žalobe a tomto vyjadrení) a teda porušil povinnosti ustanovené v právnych predpisoch na ochranu spotrebiteľa, čím výrazne zasiahol do práv žalobcu. Vzhľadom na uvedené, žalobca považuje požadovanú čiastku 200,00 Eur za primeranú.

9. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 8.3.2018 k vyjadreniu žalobcu vyplýva, že v prvom rade by si žalovaný dovolil uviesť k pokusu žalobcu o výklad a aplikáciu únievého práva, že žalovaný sa nedomáha aplikácie žiadnej povinnosti zo smernice 2008/48/ES voči spotrebiteľom (vrátane žalobcu), čo si žalobca zrejme nevšimol. Zároveň žalobca ani vôbec nerozlišuje priamy a nepriamy účinok smerníc. Priamy účinok smerníc je v horizontálnych vzťahoch vylúčený, avšak len v tom prípade, ak by sa smernicou ukladali nejaké povinnosti súkromným osobám, k čomu však v prípade výkladu implementovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nedochádza. Odhliadnuc od toho však žalovaný zastáva názor, že pokiaľ je v rámci horizontálnych vzťahov prípustné použitie nepriameho účinku, tak nepriamy účinok (eurokonformný výklad) by mal byť spravidla uprednostnený. Žalovaný si však dovoľuje objasniť, že ak vnútroštátny súd nepoužije nepriamy účinok, je jeho povinnosťou použiť priamy účinok. Nepoužitie priameho ani nepriameho účinku je možné iba skutočne výnimočne, vždy to však znamená porušenie povinnosti členského štátu a jeho orgánov postupovať podľa čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii, s tým spojenou ich zodpovednosťou za spôsobenú škodu. Okrem toho žalovaný pripomína, že ak súd neaplikuje nepriamy účinok a rozhodol by sa neaplikovať ani priamy účinok čl. 10 ods. 2 písm. c) a h) smernice 2008/48 na zmluvu o spotrebiteľskom úvere, dostal by sa do situácie, kedy by rozhodoval o otázke výkladu čl. 10 ods. 2 písm. c) a h) smernice 2008/48 spočívajúcom v zodpovedaní otázky, či

má alebo nemá daná právna norma práva EÚ priamy účinok. Táto otázka však spadá do právomoci Súdneho dvora podľa čl. 267 ods. 1 písm. b) Zmluvy o fungovaní Európskej únie, a okresný súd by tak bol povinný podľa § 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie podať návrh na Súdny dvor EÚ na posúdenie prejudiciálnej otázky, či má alebo nemá čl. 10 ods. 2 písm. c) a h) smernice 2008/48 priamy účinok. „V danom prípade sú splnené podmienky na uplatnenie nepriamych účinkov (tzv. uplatnenie eurokonformného výkladu smernice) čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice a tak je prípustné vnútroštátnu právnu normu § 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 258/2001 Z. z. a následne § 9 ods. 2 písm. k) (teraz písm. l) zák. č. 129/2010 Z. z. vykladať už len vo svetle smernice 2008/48 zák. tak, že nestanovuje požiadavku uvádzať v zmluve o úvere rozpis každej jednotlivjej splátky na úrok, istinu a iné poplatky (tzv. amortizačnú tabuľku). Rozsudok je pre súd záväzný, smernica bola prijatá s cieľom úplnej harmonizácie spotrebiteľských úverov, vytvorenia riadne fungujúceho vnútorného trhu so spotrebiteľskými úvermi v rámci EÚ a zabezpečiť vysokú a rovnocennú mieru ochrany spotrebiteľom. Členské štáty nesmú ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje. A teda nesmie požadovať iné náležitosti v zmluve o úvere ako sú uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice.“ (rozsudok OS Žilina vo veci Eva Špániková c/a PF SK, sp. zn. 40Csp/59/2016-165 zo dňa 28. apríla 2017) „Súd si je vedomý, že napriek nie celkom jasnému výkladu zákona, súdna prax v zásade požadovala rozdelenie splátky na istinu, úrok a poplatky. Že výklad nebol úplne jednoznačný preukazuje aj podanie Súdnemu dvoru priamo z prostredia justície. Ako vyplýva z rozsudku Súdneho dvora z 9.11.2016 v spore Home Credit, a. s. - Birová spotrebiteľ musí vedieť kedy je splátka splatná, nemusí byť určený konkrétny dátum, musí byť určiteľný, identifikovateľný (čl.10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48) a zmluva nemusí spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48).“ (rozsudok OS Veľký Krtíš, vo veci Jaroslav Valent c/a PF SK, sp. zn. 10Csp/62/2016 zo dňa 16. novembra 2016) „Procesný súd je presvedčený, že vyjadrenie konečnej splatnosti v zmluve uvedené 2x ako siedmy deň 60 týždňa po uzavretí zmluvy je pre priemerného spotrebiteľa, u ktorého sa predpokladá znalosť počítania do 60 dostatočné. Na základe uvedeného tak zmluva nie je bez úrokov a bez poplatkov a k bezdôvodnému obohateniu z dôvodu tvrdeného žalobkyňou dôjsť nemohlo.“ (rozsudok OS Prešov vo veci Alena Tománková c/a PF SK, sp. zn. 9Csp/137/2016 zo dňa 20. marca 2017). „S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti súd poukazuje na existujúce rozhodnutie Súdneho dvora ES sp. zn. C42/15 (Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróvá), v ktorom sa konštatuje, že v zmysle smernice 2008/48/ES postačuje, informácia o výške, počte a frekvencii splátok. Vyjadrenie o 60 týždenných splátkach po x eur tejto požiadavke plne zodpovedá. V tomto smere tak nemožno konštatovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutých úverov ani vznik nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia či poskytnutie primeraného zadosťučinenia.“ (rozsudok OS Poprad vo veci Margita Sýkorová c/a PF SK, sp. zn. 20Csp/74/2016 zo dňa 19. decembra 2016). „Súd má za to, že vyjadrenie termínu konečnej splatnosti formuláciou - „termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po uzavretí zmluvy“ je dostatočne určité a vyhovujúce zákonu č. 129/2010 Z. z. Pri tomto závere vychádza súd z koncepcie tzv. priemerného spotrebiteľa. Priemerný spotrebiteľ je vymedzený dnes dobre známou formulou „Gut Springenheide“. Súdny dvor ES „zadefinoval“ priemerného spotrebiteľa ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného. Súd je teda presvedčený, že „priemerný spotrebiteľ“ (v prejednávanej veci naviac osoba vysokoškolsky vzdelaná) si vie bez väčších problémov vypočítať 60. týždeň po dni uzavretia zmluvy a preto formulácia termínu splatnosti uvedená vyššie je pre neho dostatočne určitá.“ (rozsudok OS Prešov vo veci Mgr. Zdenka Hadbávna c/a PF SK, sp. zn. 9C/144/2016 zo dňa 30. júna 2016). V druhom rade, žalobca sa v súvislosti s poplatkom za garantovanú službu dopúšťa vo svojej argumentácii zásadných logických pochybení, ktoré následne aj spôsobujú nesprávnosť jeho argumentačných záverov. Žalobca napríklad vychádza z premisy, že úrok je nižší ako náklady s jeho poskytnutím. Už uvedené nie je pravdou, pretože predmetom tohto konania nie je žiaden poplatok spojený so správou či poskytnutím spotrebiteľského úveru, čo jasne vyplýva z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (viď bod 4). Okrem toho aj samotný žalobcov záver, že sa žalovanému neoplatí poskytovať úvery je nesprávny a na základe uvedenej premisy k nemu nemožno nijako logicky dospieť. Žalobca tiež nie len, že nijako nedokazuje, ale ani vecne nezodôvodňuje ako došiel aj k svojmu ďalšiemu záveru a to tento krát, že „dojednané o úhrade poplatku je neprijateľnou podmienkou.“ Uvedené je o to prekvapujúcejšie, že o uvedenej otázke už bolo právoplatne rozhodnuté, čo žalovaný aj riadne uviedol a doložil vo svojom vyjadrení k žalobe, pričom uvedený právoplatný rozsudok má podľa Najvyššieho súdu SR precedenčný charakter. V treťom rade, žalovaný popiera, že by prijal od žalobcu z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uzavretej sporovými stranami dňa 21. augusta 2015, ktorá je predmetom tohto konania sumu vo výške 1.124,17 EUR. Žalobca zaplatil žalovanému len to na čom sa v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere dohodli, tzn. 786,13 EUR. Žalovaný nevie aké potvrdenie o doplatení pôžičky žalobca priložil k

svojmu podaniu zo dňa 6. decembra 2017. Ak by sa však aj v konaní preukázalo, že toto potvrdenie pochádzalo od žalovaného, tak by sa jednalo o zrejmy omyl (chybu) zamestnanca. Žalobca totiž zaplatil žalovanému tak ako to uvádza aj sám vo svojej žalobe sumu 786,13 EUR, žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uvedené nepoprel a tým sa to stalo medzi stranami nesporné. Ak žalobca zrazu tvrdí, že zaplatil viac a to na základe nejakého potvrdenia údajne od žalovaného, tak žalovaný toto popiera a vyslovene tvrdí, že žalovaný mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uhradil len toľko ako sa spolu v tejto písomnej zmluve aj dohodli a to sumu vo výške 786,13 EUR. V štvrtom rade, nie len absencia akéhokoľvek zdôvodnenia požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia, ale aj predčasnosť tohto vzneseného nároku zo strany žalobcu je absolútne zrejmá. V súvislosti s primeraným finančným zadosťučinením totiž právna úprava vyžaduje úspešne uplatnenie porušenia. Vzhľadom na to, že žiadne takéto úspešné uplatnenie porušenia žalobca voči žalovanému nevykonal, nemôže sa v tomto čase logicky ani domáhať práva, ktoré vychádza (je podmienené) práve takýmto úspešným uplatnením. Súd sa v tejto otázke v súčasnosti teda nemá čím zaoberať, pretože takýto odvođený a podmienený nárok tu nesporne dnes neexistuje a preto ani nemôže byť teraz meritórne v súdnom konaní posudzovaný. Z vyššie uvedených dôvodov považuje žalovaný aj repliku žalobcu zo dňa 6. decembra 2017 za nesprávnu a účelovú a rovnako tak považuje za nedôvodný nárok zmeneného petitu, ktorým chce žalobca vydať plnenia, ktoré žalovanému ani len neuhradil a v rámci pôvodného petitu chce vydať odmenu na uhradení ktorej sa so žalovaným riadne dohodol a vlastne žiada, aby mu žalovaný požíčieval peniaze zadarmo, čo je úplne absurdné rovnako ako dôvody, ktoré v tejto súvislosti žalobca udáva. Z vyššie uvedených dôvodov žalovaný zotrváva na svojom návrhu z vyjadrenia k žalobe, aby okresný súd žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania.

10. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 15.5.2018 vyplýva, že boli vyzvaní na predloženie prehľadu splácania uvedenej pohľadávky zo zmluvy č. XXXXXXXXXX. Uviedol, že aj napriek snahe žalovaného sa mu požadovaný prehľad splácania žalobcu nepodarilo zabezpečiť. Uvedené vyplýva z toho, že na daný spotrebiteľský úver sa podľa rozhodnej právnej úpravy vzťahuje § 9 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a to aj v spojení s § 9 ods. 2 písm. m) [dnes písm. j)] totožného zákona. Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. „Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú obsahuje dohodu o amortizácii istiny, je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ Inými slovami, vzhľadom na to, že na daný spotrebiteľský úver sa vzťahovala zákonná povinnosť evidovať prehľad splácania žalobcu „len“ počas trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak tým, že táto zmluva bola ukončená splnením už v roku 2016, tak žalovaný nemal dôvod tieto údaje ďalej uchovávať a preto požiadavke okresného súdu sa nedá vyhovieť. Jediné čo žalovaný vie v tejto súvislosti s určitosťou uviesť je, že zmluva o spotrebiteľskom úvere bola ukončená 10/2016 a to splnením, keď žalobca ako dlžník uhradil žalovanému celý svoj dlh z predmetnej zmluvy a to vo výške 786,13 EUR.

11. Z potvrdenia zo dňa 18.05.2017 o doplatení pôžičky vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému celkovo na úver č. XXXXXXXXXX sumu 1124,17 eur.

12. Z dohody o službe komfort na čl. 53-54 vyplýva, že medzi stranami sporu bola uzavretá dohoda o poskytnutí služby komfort ktorej podstatou bolo dohodnutie odmeny za poskytovanie určitých služieb a to poskytovateľ sa zaväzuje, že zákazníkovi za odmenu podľa odseku 1.2 bude počas platnosti tejto zmluvy pravidelne poskytovať službu v rámci ktorej je poskytovateľ povinný a) informovať zákazníka o prevedení sumy úveru v prospech bankového účtu podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uzavretej medzi zákazníkom a poskytovateľom, b) preberať od zákazníka peňažné sumy, určené na úhrady splátok spotrebiteľského úveru poskytnutého zákazníkovi na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zabezpečovať jej použitie na zodpovedajúce úhrady splátky spotrebiteľského úveru v mene zákazníka, a to spôsobom podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere, c) informovať zákazníka o prijatí úhrady splátky spotrebiteľského úveru. Služba je poskytovaná na individuálnom prístupe k zákazníkovi a s potrebnou súčinnosťou ku ktorej sa zákazník zaväzuje. Prevzatie peňažnej sumy sa bude uskutočňovať v mieste určenom zákazníkovi v meste alebo obci, kde má zákazník pobyt. Zákazník má možnosť zvoliť si čas týždenného preberania peňažnej sumy, ktorá má byť použitá na úhradu splátok spotrebiteľského úveru, ktoré vykonáva vždy jedna poverená osoba poskytovateľa podľa odseku 1.10, ktorá je k dispozícii zákazníkovi na účely poskytovania služby, ako aj všetkých informácií s ňou spojených a to každý deň v týždni. Zákazník sa zaväzuje, že za poskytnutie služby podľa odseku 1.1 zaplatí poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 338,04 eur. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odmenu v 60 pravidelných splátkach a to

v 59 týždenných splátkach (okrem poslednej splátky) vo výške 5,63 eur a poslednú splátku vo výške 5,87 eur počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Odmena je splatná v hotovosti pri prevzatí splátky poskytovateľom. Splatnosť prvej splátky nastáva 7.kalendárny deň po uzavretí tejto zmluvy. Celková odmena zohľadňuje odplatu pre poskytovateľa za to, že zákazník bude môcť odovzdávať sumu, ktorá má byť použitá na úhradu splátky spotrebiteľského úveru priamo v mieste, ktoré mu práve vyhovuje a poskytovateľ zabezpečí prevzatie tejto sumy a zodpovedajúce úhrady splátky spotrebiteľského úveru, a to spôsobom podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom suma celkovej odmeny slúži poskytovateľovi na úhradu nákladov vzniknutých pri poskytovaní služby, ktorými sú cestovné výdavky, telekomunikačné výdavky a odmena pre poverených pracovníkov a tvorí vlastný príjem poskytovateľa. Zákazník svojím podpisom potvrdzuje, že je mu zrejmé a bol vopred oboznámený s tým, že objednanie si služby je dobrovoľné, nie je podmienkou získania úveru podľa zmluvy o úvere a ani získania úveru za ponúkaných podmienok a tiež, že ak si službu neobjedná, nezmení to podmienky poskytnutia úveru podľa zmluvy o úvere.

13. Z plnomocenstva na čl. 133 vyplýva, že žalobca splnomocnil svojho právneho zástupcu zastupovaním dňa 09.01.2017

14. Z dohody o poskytovaní právnych služieb na čl.134-135 v súvislosti so zastupovaním vyplýva, že táto bola podpísaná dňa 14.12.2016.

15. Z výpovede žalobcu vyplýva, že zmluvu so žalovaným na sumu 600 eur podpísal. To, presne, koľko uhradil, určite uhradil viac, ešte raz toľko. Na dôvodov vydania bezdôvodného obohatenia, tak ako uviedol v žalobe, trvá. Na dotaz súdu z čoho vychádzal pri stanovovaní tejto sumy a teda z čoho vychádzal pri stanovovaní primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200 eur, uviedol: čo sa týka tejto sumy, túto stanovoval jeho právny zástupca. Žalobca na otázku súdu, kedy sa dozvedel, že ide o bezdôvodné obohatenie, kedy sa o týchto dôvodoch a bezdôvodnom obohatení dozvedel, uviedol, že dočítali sa na internete, že Provident robil takéto zmluvy, následne sa spojili s touto právnickou kanceláriou.

16. Uvedenú vec súd takto právne posúdil:

17. V § 497 Obchodného zákonníka sa uvádza, že zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

18. Podľa § 1 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

19. Podľa § 2 písm. d) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

20. Podľa § 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

21. Podľa ust. § 9 ods. 1,2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu;

ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) odplatu podľa osobitných predpisov,

k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

m) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

n) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

o) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

p) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

q) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

r) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

s) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

t) informácie o právach podľa § 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>> a podmienky ich uplatnenia,

u) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>>,

v) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

x) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>>, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

y) názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>>,

z) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>> za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej

miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok. aa) názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare.

22. Podľa ust. § 11 ods. 1 cit. zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>>,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>>, s) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>>, z) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>> a aa) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>>,

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>> alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>> alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,

f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,

g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov

23. Podľa ust. § 11 ods. 2 cit. zákona ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>>, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>> sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>> sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>> sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170601>>.

24. Podľa ust. § 11 ods. 3 cit. zákona ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na vrátenie poskytnutého finančného plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej, ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety.

25. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

26. Vstupom Slovenskej republiky do európskeho hospodárskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka zákonom č. 150/2004 Z. z. s účinnosťou od 1.4.2004 začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. Uvedená právna úprava má základ v smernici Rady č. 93/13 EHS z 5.4.1993

o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V zmysle ustanovenia § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanovením § 53 a 54 tohto zákona a s ustanovením tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona, preto súd považuje za podstatný súlad spotrebiteľskej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania s ust. § 53 a 54 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.4.2004 i keď zmluva bola medzi účastníkmi tohto konania uzavretá dňa 19.7.2002.

27. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.4.2004 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

28. V zmysle § 53 ods. 1, ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka). Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

29. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

30. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

31. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou - typovou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách

32. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

33. Žalobca si uplatnil žalovaný nárok ako bezdôvodné obohatenie, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného z titulu prijatia plnenia na základe uzavretej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX. Svojou povahou ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom podľa § 2 písm. d) citovaného zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. V zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona zmluva musí mať písomnú formu a musí mať zákonné náležitosti tak, ako predpokladá § 9 ods. 2 tohto zákona. Súd v konaní zistil, že úverová zmluva nemá všetky zákonom vyžadované náležitosti.

34. Bezdôvodné obohatenie teda predstavuje záväzkový právny vzťah, z ktorého pohľadávka vzniká tomu, na koho úkor sa iný bezdôvodne obohatil, a dlh tomu, kto obohatenie získal. Ak tento dlh (povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie) nespočíva v povinnosti vydať vec, ale v platobnej povinnosti, je nepochybne, že ide o dlh peňažný, s ktorého riadnym a včasným nesplnením spája ustanovenie §

517 OZ nepriaznivý dôsledok vzniku omeškania na strane dlžníka s právom veriteľa požadovať okrem plnenia aj úroky z omeškania (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 29. marca 2001, sp. zn. 25 Cdo 2895/99).

35. Súd mal v danej právnej veci za preukázané, že žalovaný na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytol žalobcovi finančné prostriedky vo výške 600 eur. Úver bol poskytnutý na dobu 60 týždňov. V zmluve je ďalej uvedené, že bola dohodnutá ešte nejaká ďalšia odplata podľa ust. § 53 ods. 6 OZ za garantovanú službu (čo má zahŕňať úrok a poplatok) v sume 186,13 eur. Prvá splátka až predposledná splátka je vo výške 13,11 eur a posledná je vo výške 12,64 EUR. Termín splatnosti je siedmy deň 60 týždňa. Prvá splatná do 7 dní odo dňa pripísania celej čiastky úveru na účet určený zákazníkom alebo na účet predplatennej karty. Pre účely zmluvy sa má prioritne za to, že suma pôžičky bude pripísaná 7. kalendárneho dňa od podpisu zmluvy. Splatnosť každej splátky nastane 7. kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky

36. Z predložených listinných dokladov mal súd ďalej za preukázané, že žalovaný v prospech žalobcu uhradil finančné prostriedky vo výške 1124,17 eur. Táto suma vyplýva z písomného potvrdenia žalovaného čl. 52 spisu zo dňa 18.05.2017. Súd o tejto skutočnosti nemal pochybnosti, pretože toto vyjadrenie bolo vystavené samotným žalovaným. Aj keď žalovaný uvedené potvrdenie poprel, v konaní nepreukázal dôkazmi nič iné.

37. Súd po vykonanom dokazovaní považoval žalobu za dôvodnú. Čiastočne sa stotožnil s tvrdeniami žalobcu pre ktoré je možné považovať zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov.

38. Súd preskúmal predloženú zmluvu, ktorá je vlastne spotrebiteľským úverom v časti dohodnutého úroku. Súd považoval v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch celý úver za bezúročný a zmluvu v časti dohody o úrokoch vyhodnotil za neplatnú a to z viacerých dôvodov.

39. Podľa obsahu zmluvy medzi stranami sporu bol dohodnutý úrok 23,74% ročne. No zároveň v zmluve bolo uvedené, že táto predstavuje sumu 90,92 eur a bol tiež dohodnutý nejaký poplatok za garantovanú službu pevnou sumou vo výške 95,21 eur. O prepočte súd zistil, že vyčíslený úrok nekorešponduje s uvedeným percentom. Úrok vo výške 23,74% predstavuje sumu 142,44 eur. Úver bol poskytnutý na dobu 60 týždňov. V zmluve je ďalej uvedené, že bola dohodnutá ešte nejaká ďalšia odplata podľa ust. § 53 ods. 6 OZ za garantovanú službu (čo má zahŕňať úrok a poplatok) v sume 186,13 eur. Prvá splátka až predposledná splátka je vo výške 13,11 eur a posledná je vo výške 12,64 EUR. Termín splatnosti je siedmy deň 60 týždňa. Prvá splatná do 7 dní odo dňa pripísania celej čiastky úveru na účet určený zákazníkom alebo na účet predplatennej karty. Pre účely zmluvy sa má prioritne za to, že suma pôžičky bude pripísaná 7. kalendárneho dňa od podpisu zmluvy. Splatnosť každej splátky nastane 7. kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Zákazník spláca splátku v ktorejkoľvek banke alebo pobočke banky, vkladom alebo prevodom na účet Providentu. Splátka sa považuje za uhradenú dňom jej pripísania na bankový účet Providentu.

40. Zo zmluvy nevyplýva z čoho týždenná splátka úveru 13,11 eur pozostáva. Zo zmluvy nie je zrejmé, aká výška splátky pripadá na splátku istiny, aká na úroky, poplatky. Nie je zrejmé, aká časť splátky zahŕňa náklady na úver. V zmluve chýba konkrétny dátum, termín konečnej splatnosti úveru a v nej uvedená nesprávne RPMN. Čo sa týka uzavretej dohody o poskytnutí služby komfort táto dohoda je podľa súdu z nižšie uvedených dôvodov neplatná. Je zrejmé, že týmto postupom sa uzavretím uvedenej dohody o poskytnutí služby komfort sa veriteľa snažiť viesť spotrebiteľa (v sume 338,04 eur) do omylu, umelo znížiť, celkové náklady a odplatu ako RPM.

41. Pri riadení sa zhora citovanými ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch, údaje obsiahnuté v tzv. formulárovej zmluve zo dňa 21.08.2015 však nezodpovedali ďalším požiadavkám kladeným na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v rámci ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Ak totiž zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch), takéto náležitosti sú obligatónnymi, a v prípade absencie uvedených náležitostí, je potrebné považovať poskytnutý úver za úver bezúročný a bez poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva potom zodpovedá len

taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (u každej takejto čiastkovej položky). Spotrebiteľ by takto nemal byť pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, zavádzaný ani problematickým údajom o úrokoch, z ktorého nebude schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť.

42. Musí byť bez akýchkoľvek pochybností ustálené, že účelom uvedenej právnej úpravy je poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Spotrebiteľ má byť totiž informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkoch súvisiacich s úverom. Žalobca pritom ako dodávateľ má zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaje o výške úrokov a poplatkov a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky. Iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný v predmetnom prípade však túto možnosť nemal, keďže výška úrokov a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (porovnaj aj uznesenie NS SR sp.zn. 2Cdo/245/2010).

43. Zároveň súd poukazuje na názor vyslovený Krajským súdom v Trenčíne v rozhodnutí sp.zn. 27Co/36/2017 zo dňa 28. 02. 2017: „K poukazu na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 zn. C-42/15 odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4. júla 2006, C-212/04 Adeneler, v ktorom uviedol, že povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva (pozri analogicky rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, body 44 a 47). Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, toto právo prináleží len vnútroštátnym súdom.

44. Súd tiež poukazuje na ďalšie rozhodnutia, a to na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/2/2017 zo dňa 28. 06. 2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16Co/7/2017 zo dňa 24. 07. 2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/164/2017 zo dňa 27. 06. 2017.

45. Súd sa ako predbežnou otázkou zaoberal aj otázkou samotnej platnosti zmluvy, dohody o poskytnutí služby komfort a túto zmluvu vyhodnotil ako zmluvu, právny úkon, ktorý je s rozpore s dobrými mravmi a zákonom, jeho obchádzaním a teda považoval ju za platnú a všetky platby vykonané žalovaným započítal na splátku úveru.

46. Ako vyplýva z obsahu zmluvy ide o nepomenovanú zmluvu predmetom tejto zmluvy je úprava vzájomných práv a povinností zmluvných strán, respektíve dohodnutie osobitnej odmeny (338,04 eur) za určité služby, tak ako je to vyššie uvedené. Ide o rôzne služby. Je to okrem iného ak služba spočívajúca v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, zabezpečovanie jej použitia na zodpovedajúce úhrady splátky a ďalšie.

47. Ako vyplýva z jej obsahu bola to zmluva vykonaná na predtlačí iniciovaná samotným veriteľom bez ohľadu na vôľu klienta. Zároveň z nej vyplýva že odmena za to, že pracovník žalobcu prípade vybrať splátky za úver, ktorý bol poskytnutý vo výške 338,04 eur, čo je viac ako 50% úveru, toto je jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi. Podpísaním tejto zmluvy jej iniciovaním sa tak veriteľ snažil dosiahnuť vyššiu odmenu pri úveru a nedôvodne sa obohatiť na úkor dlžníka. Takáto výška poplatku za niečo čo je v náplni činnosti veriteľa, je bezpochyby v rozpore s dobrými mravmi. Ak by dlžník uhradil splátky prostredníctvom pošty, či nejakej banky sú tieto poplatky za poslanú platbu neporovnateľne nižšie. Ani reálne náklady veriteľa spojené s výberom splátok nemôžu takúto výšku dosahovať.

48. Táto dohoda/zmluva o poskytnutí služby komfort je podľa súdu neplatná. Jej uzavretie bolo vykonané na predtlačí žalobcu, pričom bola priložená k samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, vyzerá akoby to bola jej súčasť, čo môže u bežného občana viesť k skresľovaniu a zavádzaniu spotrebiteľa.

49. Z obsahu dohody vyplýva, že žalobca sa zaviazal k úhrade mnohým poplatkom, sankciám, ďalším úrokom, ako to z nej vyplýva, čo si zrejme spotrebiteľ neuvedomil. Text dohody ako taký žalobca neinicioval. Ani nevedel, že takúto dohodu podpisuje a čo táto dohoda znamená.

50. Súd preto predmetnú dohodu, keďže ide jednoznačne o spotrebiteľskú vec podrobil preskúmaniu aj z pohľadu súdnej kontroly nekalých obchodných praktík. Inštitút nekalej obchodnej praktiky je zákonným termínom, ktorý nie je možné prehliadať ani v rovine súkromného práva. Takýto postup žalobcu je rovnaký v mnohých iných veciach, čo súd zistil zo svojej činnosti, vedie sa na súdu množstvo konaní, kde je postup žalobcu rovnaký. Súd má za to, že takýto postup je vlastne obchádzaním zákona a ide tiež o použitie nekalej obchodnej praktiky.

51. V prípade, že navrhovateľ uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praktiky, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu takto uplatnenému právu. Ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky, ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

52. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej dohody (§ 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa). U iných praktík ako sú taxatívne uvedené v prílohe č. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa je pre záver o nekalosti dôležitá existencia nižšie uvedených aspektov.

53. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (§ 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa).

54. Odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u) zákona o ochrane spotrebiteľa).

55. Podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa sa rozumie využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil (§ 2 písm. r) zákona o ochrane spotrebiteľa).

56. Podľa ust. § 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

57. Zásada zakotvená vo vyššie uvedenom ustanovení vnáša do nášho právneho poriadku požiadavku dôsledne zachovávať dobré mravy. Zdôrazňuje to, že nepoctivému konaniu nesmie súd poskytnúť ochranu.

58. Dobré mravy sa v súdnej praxi využívajú ako kritérium, ktoré obmedzuje subjektívne práva. Pojem dobré mravy nie je definovaný v zákone. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu dobré mravy patrí od prípadu k prípadu sudcovi.

59. Zmyslom tohto ustanovenia je zamedziť výkonu práva, ktoré je síce v súlade so zákonom, zodpovedná zákonu avšak odporuje dobrým mravom. V praxi sa stáva, že výkon práva je síce formálne v súlade so zákonom, ale jeho cieľom je dosiahnuť iný výsledok, než dotknutá právna norma vo všeobecnosti predpokladá. Následkom výkonu práva a povinnosti v rozpore s dobrými mravmi je neposkytnutie ochrany respektíve odopretie autoritatívneho rozhodnutia súdu potrebného na právneho vzťahu.

60. V danom prípade uzavretím dohody tak veriteľ snažil dosiahnuť vyššiu odmenu pri úveru a nedôvodne sa obohatiť na úkor dlžníka. Takáto výška poplatku za niečo čo je v náplni činnosti veriteľa, je bezpochyby v rozpore s dobrými mravmi. Týmto konaním sa veriteľ ja snažil navonok znížiť poplatky a celkové náklady spotrebiteľa, skresliť skutočnú výšku RPMN a obísť zákona o spotrebiteľských úveroch. Ak by dlžník uhradil splátky prostredníctvom pošty, či nejakej banky sú tieto poplatky za poslanú platbu neporovnateľne nižšie. Ani reálne náklady veriteľa spojené s výberom splátok nemôžu takúto výšku dosahovať.

61. Takýto postup žalovaného, ktorý je výslovne špekulatívny v snahe obísť zákonné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa je v rozpore s dobrými mravmi, tak ako je to vyššie uvedené a preto nemôže požívať právnu ochranu (§3 ods. 1 OZ) zo strany súdu. Takúto dohodou súd považoval za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi a zákonom a celý postup žalobcu za jeho obchádzanie

62. Uzavretie tejto dohody veriteľom vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti je možné považovať aj neprijateľnú zmluvnú podmienku a za nekalú obchodnú praktiku.

63. Ako je to vyššie uvedené poskytnutý úver bol vo výške 600 eur. Súd ho z vyššie uvedených dôvodov považoval za bezúročný a bez poplatkov. Keďže úhrady žalovaného boli v sume 1.124,17 eur, súd mal za to, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu o sumu 524,17 eur. Preto žalobe v celom rozsahu ohľadom bezdôvodného obohatenia ako dôvodnej vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 524,17 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutými finančnými prostriedkami a úhradami žalobcu.

64. Zároveň súd poukazuje, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný. V prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 OZ. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho súdu ČR (napríklad NS SR pod sp. zn. 2 Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 413/2013 [1] <<http://www.najpravo.sk/clanky/subjektivna-premlcacia-doba-a-bezdovodne-obohatenie-v-spotrebiteľských-uverových-vztahoch.html>>, NS ČR pod sp. zn. 30 Cdo 4366/2007[2] <<http://www.najpravo.sk/clanky/subjektivna-premlcacia-doba-a-bezdovodne-obohatenie-v-spotrebiteľských-uverových-vztahoch.html>>, NS SR pod sp. zn. 5 Cdo 121/2009, NS ČR pod sp. zn. 33 Odo 477/2001[3] <<http://www.najpravo.sk/clanky/subjektivna-premlcacia-doba-a-bezdovodne-obohatenie-v-spotrebiteľských-uverových-vztahoch.html>>). Ako bolo uvedené žaloba bola podaná dňa 20.02.2017 , pričom žalobca preukázal listinnými dôkazmi to, že o uvedenej skutočnosti, teda že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel zhruba v čase keď sa spojil v právnu kanceláriu. Z predloženej zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 14.12.2016 a plnomocenstva zo dňa 09.01.2017 je zrejme, že nárok žalobcu nie je premlčaný a dvojročná subjektívna lehota bola zachovaná.

65. Čo sa týka žaloby ohľadom zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia aj v tejto časti považoval žalobu za dôvodnú.

66. Podľa ust. § 5 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

67. Podľa ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi; ustanovenia § 7 až 9 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/20160201>> tým nie sú dotknuté. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

68. Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

69. V zmysle citovaných zákonných ustanovení zákon priznáva osobe, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, že má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

70. Priznané finančné zadosťučinenie má byť vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, a je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal.

71. Spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv.

72. Keďže súd žalobe ako dôvodnej vyhovel, žalobca bol v konaní úspešný, t.j. sa úspešne domáhal ochrany svojich práv, boli naplnené ustanovenia § 4,5 cit. zákona pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Preto súd žalobe žalobcu ako plne dôvodnej vyhovel. Žiadanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 eur považoval za dôvodnú a primeranú.

73. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

74. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

75. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

76. Keďže žalobca bol v celom rozsahu úspešný, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde vo Vranov a nad Topľou písomne v dvoch vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) ( § 363 SCP). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť (§ 365 CSP) len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.